

17

Εἰς τὸν Πανιερώτατον καὶ Σοφώτατον ἡμῶν

Δεσπότην

ΜΕΛΕΤΙΟΝ ΤΥΠΑΛΔΟΝ

Μητροπολίτην Φιλαδελφείας,

Ἄσμα λυρικόν, μὲ τὸ ὁποῖον ἐπαινᾶται ὡς ἔμψυχος καὶ
πνευματοκίνητος λύρα, κατὰ τὴν ἐναρμόνιον τάξιν, ὅπου
εἰς τὸν κόσμον εὐρίσκεται.

Ποιὸς μ' ἀνάγκες γλυκιᾶς τόσης φιλίας

συνέσφιγξε τὴν φύσιν;

Ποιὸς ἔδεσε τὴν κτίσιν

ἀντάμα μὲ δεσμοὺς μιᾶς συμφωνίας;

[5] ὦ πόσην μελωδίαν

ἀκούω· καὶ ἐγὼ πῶς ἀποκάμνω;

Γιατί βαθιὰ τοὺς λογισμοὺς δὲν λάμνω,

στοῦ Κτίστου τὴν σοφίαν;

Δὲ βλέπεις, ὀκνηρὴ Μοῦσα, πῶς ἄφτει

[10] στὰ κτίσματ' ὅλα μάχη;

Μὰ πῶς μπορεῖ νὰ λάχει

εἰς πόλεμον σκληρὸν πάντα ν' ἀστράφτει

ἢ ἀπαλὴ εἰρήνη;

Γιατί ποτὲ τὴν γῆν δὲν ἀφανίζει

[15] ἢ φλόγα, ποὺ στὰ σπλάγχνα της καπνίζει,

ἀμ' ἡσυχίαν δίνει;

Θωρεῖς, θωρεῖς πολλὴν διαφωνίαν

εἰς τάξιν εὐφωνίας;

Ευρωπαϊκή Ένωση
Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΚΑΙ ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΜΑΘΗΣΗ
επένδυση στην κοινωνία της γνώσης
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΕΙΔΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ

Με τη συγχρηματοδότηση της Ελλάδας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης

ΕΣΠΑ
2007-2013
πρόγραμμα για την ανάπτυξη
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΤΑΜΕΙΟ

- 18 Εἶν' ἔργον τῆς σοφίας,
[20] ὁ κόσμος νὰ γενεῖ μιὰ ἁρμονία.
Νά π' ἄπλωσε λυμένην
τὴν θάλασσαν κι αὐτὴ τὴν γῆν φοβᾶται
κι ὅταν κοντὰ μὲ ταραχὴν ὀρμᾶται,
χαϊδεύει τὴν καὶ μένει.
- [25] Στοχάσου πῶς ἐμάλαξε μ' ἀέρα
τὸ καῦμα τῆς φωτίας
καὶ ἔχουσι φιλίας
τὰ δύο στοιχεῖα ὁμοῦ εἰς τὸν αἰθέρα.
Νοῶς τὴν συμφωνίαν,
[30] ὅπου στὸν κόσμον εἶναι σὰν εἰς λύραν;
Ἐδῶ δὲν κυβερνᾷ ἡ τυφλὴ μοῖρα,
μὰ παίζει ἡ σοφία.
- [35] Παίζει σοφά· κι ὁ ἄνθρωπος γιὰ τοῦτο
νὰ μιμηθεῖ γυρεύει
καὶ μουσικὴν ἰχνεύει
σοφὸς γιὰ νὰ φανεῖ μὲ τέτοιον πλοῦτον.
Μὰ τοῦτον ἐδανείσθη
[40] ἀπὸ τὴν γῆν, πὺν τέτοια μέλη ραίνει
καὶ ἀπ' αὐτὴν μ' ἄλλην φωνὴν μαθαίνει
νὰ ἐπαινᾷ τὸν Κτίστην.
- Τὸν ἐπαινᾷς καὶ Σύ, Τυπάλδε μέγα,
πὺν μουσικῆς τὰ κάλλη
[45] τοῦ κόσμου εἰς τὴν ζάλη
τρυγᾷς, μὰ μουσικῆς, ὅπου τὸν μέγαν
Θεὸν μὲ ψαλμωδίαν

ἀγγελικὴν παντοτινὰ δοξάζει,
καὶ σὲ ἀληθινὰ ἐγκωμιάζει
[50] μὲ τέτοιαν μελωδίαν.

19 Κιθάρα εἶσαι Σύ, ἔμψυχος λύρα,
ὅπου τὸ θεῖον πνεῦμα
μὲ τὸ χρυσόν του ρεῦμα
στὴν πλάκα τῆς καρδιάς, ποὺ δὲν εἶν' στεῖρα,
[55] γράφει οὐράνιον νόμον
μᾶς μουσικῆς, ποὺ τὸν Θεὸν εὐφραίνει,
ψάλλοντάς την ἐσὺ κι εἶναι γραμμένη
σοφίας εἰς τὸν τόμον.

Μὲ τούτην θαυμαστὰ ἐσὺ ὑψώνεις
[60] βαρύσαρκον καρδίαν
μ' ἄυλον πολιτείαν
κι ἔξω τῆς γῆς τὴν ἄρμονίαν σηκώνεις
καὶ τὸν Θεὸν ἀρπάζεις
ν' ἀκούει, νὰ παινᾷ τὴν συμφωνίαν,
[65] ποὺ μὲ πληκτρον ψυχῆς χύνεις μὲ βίαν,
τὰ πάθη σὰν δαμάζεις.

Ἔτσι μὲ τὸν Θεόν, καθὼς τυχαίνει,
ἐνώνεις τὴν καρδίαν
καὶ μ' ἄλλην ἄρμονίαν
[70] μὲ λόγου τ' ὁ Θεὸς ἐσένα δένει.
Μὰ ποῦ, μὰ ποῦ μ' ἐπήραν
τόσον βαθιὰ οἱ λογισμοί, ποὺ κρυαίνουν;
Τυπάλδε, εἰς ἐμὲ οἱ χορδὲς μένουν
κι ἐβράχνιασεν ἡ λύρα.

Ιωάννης Βούλγαρης Κερκυραίος
Αρχιδιάκονος Φιλαδελφείας

Αθανάσιος Καραθανάσης (επιμ.), *Ανθη ευλαβείας* [Νέα Ελληνική Βιβλιοθήκη. Ποίηση 36], Ερμής, Αθήνα 1978.